

Arrest

nr. 282 742 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Gjilan en bent u Kosovaars staatsburger. In september 2012 verhuisde u naar Zwitserland. U bent lid van Vetëvendosje, een partij die thans deel uitmaakt van de regering. U verzocht in 2016 in Zwitserland om internationale bescherming. U kreeg er een negatieve beslissing en vertrok vervolgens in 2016 naar Italië. Na een illegaal verblijf verzocht u er in 2017 om internationale bescherming ofschoon u geen asielmotieven had. In 2018 keerde u vrijwillig terug naar Kosovo en u startte een sportwinkel. In 2019 werd u door een vriend uitgenodigd om naar Slovenië te gaan. U kon er een contract krijgen. Met een werkvergunning werkte u er. Uw werkgever

in Slovenië, N. (...), zond u naar Duitsland om daar in onderaanneming te werken, maar de documenten waren niet in orde. Verschillende keren belofde hij dat de papieren in orde gebracht zouden worden maar er kwam weinig schot in de zaak. Uiteindelijk was de maat voor u vol. U vond het niet kunnen dat de contracten niet in orde waren en bovendien waren er vierhonderd werkuren die niet uitbetaald werden. U reisde verschillende keren van Duitsland naar Slovenië om er met de vakbond te spreken. U tipte ook de Duitse arbeidsinspectie dat jullie documenten niet in orde waren wat problemen voor uw werkgever veroorzaakte. Uiteindelijk stopte u met uw professionele activiteiten voor N. (...). In september 2020 – u was op dat moment aan de slag bij een bedrijf in München – stuurde hij twee personen op u af die naar u vroegen en die zeiden dat N. (...) nog een probleem met u moest oplossen, maar u was toen niet aanwezig in het bedrijf. Via via vernam u dat uw vroegere baas er allermist mee opgezet was dat u de arbeidsinspectie getipt had. U vernam ook dat hij na een inspectie in Duitsland bankroet was gegaan, waardoor u hem grote schade had berokkend. Hij stuurde u een bericht in WhatsApp waarin hij u vroeg waarom u de inspectie getipt had. Uiteindelijk vertrok u eind 2020 uit Duitsland en reisde u naar Zwitserland waar u een maand bij uw zus verbleef. Van daaruit reisde u naar België waar u op 23 december 2020 om internationale bescherming verzocht. U plaatste geregeld politieke berichten op uw facebookprofiel ter ondersteuning van uw partij Vetëvendosje maar omdat u onbeschofte opmerkingen en bedreigingen kreeg besloot u een tweetal maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, i.e. in november of december 2021, uw facebookprofiel af te sluiten. U vreest dat uw problemen met uw voormalige werkgever N. (...) zich niet zullen beperken tot Slovenië, dat ze zullen overwaaien naar Kosovo en dat u er dus gevaar zal lopen, al is dat niet heel waarschijnlijk. U hoopt dat u zich naar aloude traditie met behulp van bemiddelaars met hem zal kunnen verzoenen. In september 2022 – u hoopt dat uw problemen tegen dan van de baan zullen zijn – bent u van plan om terug te keren naar Kosovo om er opnieuw een bedrijfje te starten. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw Sloveense verblijfsvergunning en uw Kosovaars en Belgisch rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 december 2020 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde van het feit dat u zich bedreigd voelde. Het enige probleem dat u vermeldde was dat u in Slovenië door een voormalige werkgever geëxploiteerd werd, niets meer (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.4 en 3.7). U zei bijgevolg niets over mogelijke problemen die zouden kunnen overwaaien naar Kosovo en stelde zelfs zonder voorbehoud dat het voor u geen probleem was om terug te keren naar Kosovo (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.4 en 3.7). Op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat u niet vermeld had dat er sprake was van bedreigingen, dat de problemen mogelijks konden overwaaien naar Kosovo en dat u niet alle modaliteiten van uw geplande terugkeer naar Kosovo had vermeld (CGVS, p. 17). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u zich bedreigd voelde en vreesde dat uw problemen konden overwaaien naar Kosovo en dat u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk beweerde slechts te zullen terugkeren indien uw problemen opgelost waren, is niet ernstig. In alle redelijkheid kon van u verwacht worden dat u deze feiten, die deel uitmaken van de kern van uw vrees, vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens zei u helemaal aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u toch sowieso in september 2022 naar Kosovo zou terugkeren, of uw problemen nu opgelost worden of niet (CGVS, p. 17-18).

Wat uw problemen met uw voormalige werkgever betreft is het zeer opmerkelijk dat u de naam van zijn bedrijf bent vergeten, dat u enkel de voornaam van uw voormalige werkgever kent en dat u dus zijn familienaam schuldig moest blijven (CGVS, p. 11). Aangezien u de Duitse arbeidsinspectie zou getipt hebben en u verschillende keren in Slovenië met de vakbond zou gesproken hebben over de problemen met uw voormalige werkgever, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zijn volledige naam alsook de naam van het bedrijf waarvoor u werkte zou kennen, quod non in casu.

Dat u de essentie van uw problemen bij terugkeer naar Kosovo niet op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde en dat u noch de volledige naam van uw voormalige werkgever, noch de naam van zijn bedrijf

kende, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen en vrees.

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u voor de door u aangehaalde problemen (die overigens van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en die als dusdanig geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

U gaf immers aan dat u bij terugkeer naar Kosovo een klacht zou kunnen indienen en dat de politie haar eigen werk zou doen. U wenst dit evenwel niet te doen en wil het op een traditionele manier regelen (CGVS, p. 14-15). Dat, als de politie erbij betrokken zou worden, de problemen nog langer zouden kunnen aanslepen en dat de problemen mogelijk groter zouden kunnen worden, zoals u aangaf (CGVS, p. 14-15), kan het feit dat u bij terugkeer geen klacht wenst in te dienen niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat u uw problemen liever naar aloude traditie oplost met behulp van bemiddelaars (CGVS, p. 14-15), doet niets af aan de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de bedreigingen op Facebook betreft, kan opgemerkt worden dat u expliciet te kennen gaf dat u de bedreigingen niet ernstig neemt (CGVS, p. 8). Dat de bedreigingen weinig indruk op u maakten, blijkt ook uit het feit dat u zich niet één naam of nickname herinnerde van iemand die u bedreigde of zich denigrerend uitliet (CGVS, p. 8). Hoe dan ook blijkt ook in dit verband uit niets dat, indien dergelijke bedreigingen een zwaarwichtig karakter zouden aannemen, u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hierboven geciteerde in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw Sloveense verblijfsvergunning, zoals die blijken uit de door u neergelegde documenten, wordt niet getwijfeld.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)*”.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Kosovo bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert vooreerst aan dat de commissaris-generaal op datum van de bestreden beslissing (d.d. 17 februari 2022) onterecht toepassing heeft gemaakt van het koninklijk besluit van 14 december 2020, aangezien voormeld koninklijk besluit duidelijk aangeeft dat de lijst van veilige landen minstens één keer per jaar dient te worden bekeken en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er dan ook meer dan één jaar was verstreken sedert het nazicht van de lijst van veilige landen conform het koninklijk besluit van 14 december 2020. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing werd er dan ook onterecht nog toepassing gemaakt van het vermoeden van een veilig land van herkomst, nu er geen nieuwe appreciatie gebeurde binnen de termijn van één jaar voorzien in de wet en meer bepaald in artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de lijst van veilige landen van herkomst na een bepaalde periode niet meer geldig zou zijn. Er wordt enkel bepaald dat de lijst minstens éénmaal per jaar wordt vastgelegd volgens de in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet omschreven voorwaarden. Er wordt niet bepaald dat er verplicht (jaarlijks) een nieuwe lijst moet worden gepubliceerd of dat de bestaande lijst van veilige landen van herkomst niet meer geldig zou zijn na een jaar. Er zonder meer van uitgaan dat zonder enige uitdrukkelijke wettelijke bepaling de bestaande lijst van veilige landen na een jaar onwettig zou zijn, zou afbreuk doen aan het rechtszekerheidsbeginsel. De Raad herhaalt daarnaast nog dat Kosovo bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te stellen dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure door de commissaris-generaal nu deze niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voorts dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij in het verzoekschrift poneert, de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS niet belet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (*Parl. St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116*). De argumentatie van verzoekende partij wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekende partij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat zij door de overschrijding van voormelde termijn van 15 werkdagen onterecht geconfronteerd wordt met een verhoogde bewijslast en kortere termijnen en dat dit de rechten van verdediging en eerlijk proces schendt.

2.2.6. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij terugkeer naar Kosovo vreest dat haar problemen in Slovenië met haar voormalige werkgever haar zullen achtervolgen (notities CGVS, p. 9-10).

2.2.7. De Raad duidt er evenwel in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing verschillende pertinente vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van deze problemen alsook de voorgehouden vrees omwille hiervan bij terugkeer naar Kosovo danig ondergraven.

Vooreerst acht de Raad het samen met de commissaris-generaal uiterst bevreemdend dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde van het feit dat zij zich bedreigd voelde en nergens stelde dat zij vreesde dat haar problemen zouden overwaaien naar Kosovo. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers terecht op het volgende gewezen: *“Vooreerst is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde van het feit dat u zich bedreigd voelde. Het enige probleem dat u vermeldde was dat u in Slovenië door een voormalige werkgever geëxploiteerd werd, niets meer (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.4 en 3.7). U zei bijgevolg niets over mogelijke problemen die zouden kunnen overwaaien naar Kosovo en stelde zelfs zonder voorbehoud dat het voor u geen probleem was om terug te keren naar Kosovo (Vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.4 en 3.7). Op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat u niet vermeld had dat er sprake was van bedreigingen, dat de problemen mogelijks konden overwaaien naar Kosovo en dat u niet alle modaliteiten van uw geplande terugkeer naar Kosovo had vermeld (CGVS, p. 17). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u zich bedreigd voelde en vreesde dat uw problemen konden overwaaien naar Kosovo en dat u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk beweerde slechts te zullen terugkeren indien uw problemen opgelost waren, is niet ernstig. In alle redelijkheid kon van u verwacht worden dat u deze feiten, die deel uitmaken van de kern van uw vrees, vermeld had op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens zei u helemaal aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u toch sowieso in september 2022 naar Kosovo zou terugkeren, of uw problemen nu opgelost worden of niet (CGVS, p. 17-18).”* Deze vaststellingen doen reeds ernstig afbreuk aan de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden vrees bij terugkeer naar Kosovo.

Daarnaast meent de Raad dat ook de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Slovenië *an sich* ondermijnd worden door de vaststelling dat zij noch de volledige naam van haar voormalige werkgever, noch de naam van zijn bedrijf kende. Meer bepaald wordt dienaangaande door verwerende partij met recht als volgt gemotiveerd: *“Wat uw problemen met uw voormalige werkgever betreft is het zeer opmerkelijk dat u de naam van zijn bedrijf bent vergeten, dat u enkel de voornaam van uw voormalige werkgever kent en dat u dus zijn familienaam schuldig moest blijven (CGVS, p. 11). Aangezien u de Duitse arbeidsinspectie zou getipt hebben en u verschillende keren in Slovenië met de vakbond zou gesproken hebben over de problemen met uw voormalige werkgever, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zijn volledige naam alsook de naam van het bedrijf waarvoor u werkte zou kennen, quod non in casu.”*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekende partij tracht te verklaren waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeldde van het feit dat zij zich bedreigd voelde en haar vrees dat haar problemen zouden overwaaien naar Kosovo, doch de Raad stelt vast dat de door haar aangehaalde vergoelijkningen niet volstaan.

Waar zij verwijst naar de korte duur van het interview, wijst de Raad er vooreerst op dat ondanks de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de essentiële elementen uit zijn asielaanvraag meedeelt. De Raad merkt hierbij op dat uit de vooraangaande verklaring aan de vragenlijst blijkt dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier verzoeker, stuk 7, verklaring vooraangaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij

dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat haar een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Derhalve kan in alle redelijkheid wel degelijk van verzoekende partij verwacht worden dat zij deze feiten, die deel uitmaken van de kern van haar vrees, reeds zou hebben vermeld tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd aan verzoekende partij de uitdrukkelijke vraag gesteld wat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, waarop zij het volgende antwoordde: *“Het is voor mij geen probleem om terug te keren, ik heb ook gepland om terug te keren naar Kosovo dit jaar. Ik zou daar namelijk graag een winkel of een bedrijf starten”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Het verweer in haar verzoekschrift dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevraagd werd of zij problemen riskeert bij terugkeer naar Kosovo, mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad oordeelt dat de vaststelling dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken louter vermeldde dat zij in Slovenië door een voormalige werkgever geëxploiteerd werd, niets meer, en er nergens aangaf dat zij zich bedreigd voelde en dat de problemen konden overwaaien naar Kosovo, doch zelfs expliciet stelde dat het geen probleem was voor haar om terug te keren naar Kosovo, wel degelijk op flagrante wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar latere bewering tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij ook in Kosovo dient te vrezen voor haar voormalige werkgever waarmee zij problemen kende tijdens haar verblijf in Slovenië en Duitsland.

Wat betreft haar opmerking dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop tussen het indienen van haar verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, kan door de Raad niet worden ingezien, noch wordt dit door verzoekende partij concreet toegelicht, hoe dit loutere tijdsverloop kan verklaren waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van het feit dat zij zich bedreigd voelde en van haar vrees dat haar problemen zouden overwaaien naar Kosovo.

Inzake de vaststelling dat zij noch de volledige naam van haar voormalige werkgever, noch de naam van zijn bedrijf kende, merkt verzoekende partij op dat zij wel de naam kende van de firma waarvoor zij *de facto* werkte en dat *“de malafide tussenpersoon allicht dacht dat hij door zijn naam niet te verspreiden dat hij buiten schot zou kunnen blijven van de autoriteiten”*. De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat het louter gegeven dat verzoekende partij wel de naam van het bedrijf kende waar zij werkzaam was en waarnaar haar toenmalige werkgever haar had gestuurd (zie notities CGVS, p. 10) op geen enkele manier afbreuk doet aan de vaststelling dat zij de naam van het bedrijf van haar voormalige werkgever niet kon opnoemen (*“En hoe heette zijn bedrijf? Dat ben ik vergeten”*) (notities CGVS, p. 11)). Waar verzoekende partij verder lijkt te beweren dat haar voormalige werkgever bewust zijn naam achterhield, dient te worden vastgesteld dat dit een *post-factum* bewering betreft teneinde haar gebrekkige verklaringen alsnog te verschonen. Immers werd zulks nergens aangehaald door verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud. Zij stelde slechts dat zij nooit zijn achternaam had gevraagd en achtte het bovendien mogelijk dat zij later nog op diens naam zou komen (notities CGVS, p. 11). Hieruit blijkt derhalve nergens dat haar voormalige werkgever zijn naam achterhield. Verzoekende partij overtuigt dan ook allerminst in haar verweer.

2.2.8. Daarenboven is de Raad van oordeel dat hoe dan ook uit niets blijkt dat verzoekende partij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt desbetreffend immers op goede gronden als volgt overwogen: *“U gaf immers aan dat u bij terugkeer naar Kosovo een klacht zou kunnen indienen en dat de politie haar eigen werk zou doen. U wenst dit evenwel niet te doen en wil het op een traditionele manier regelen (CGVS, p. 14-15). Dat, als de politie erbij betrokken zou worden, de problemen nog langer zouden kunnen aanslepen en dat de problemen mogelijk groter zouden kunnen worden, zoals u aangaf (CGVS, p. 14-15), kan het feit dat u bij terugkeer geen klacht wenst in te dienen niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat u uw problemen liever naar aloude traditie oplost met behulp van bemiddelaars (CGVS, p. 14-15), doet niets af aan de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de*

politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de bedreigingen op Facebook betreft, kan opgemerkt worden dat u expliciet te kennen gaf dat u de bedreigingen niet ernstig neemt (CGVS, p. 8). Dat de bedreigingen weinig indruk op u maakten, blijkt ook uit het feit dat u zich niet één naam of nickname herinnerde van iemand die u bedreigde of zich denigrerend uitliet (CGVS, p. 8). Hoe dan ook blijkt ook in dit verband uit niets dat, indien dergelijke bedreigingen een zwaarwichtig karakter zouden aannemen, u naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hierboven geciteerde in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging voormelde motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

Verzoekende partij werpt slechts op dat zij in Kosovo geenszins kan rekenen op een effectieve en efficiënte bescherming, doch de Raad stelt vast dat zij geheel nalaat zulks *in concreto* aan te tonen.

Waar zij nog stelt dat de Facebookbedreigingen wel degelijk ernstig zijn, onderstreept de Raad dat verzoekende partij hoe dan ook op geen enkele wijze aantoonde dat zij naar aanleiding hiervan geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden.

2.2.9. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar Sloveense verblijfsvergunning haar relaas over grensoverschrijdende opdrachten staft, duidt de Raad er evenwel op dat het louter gegeven dat verzoekende partij over een Sloveense verblijfsvergunning beschikt geenszins de door haar aangehaalde professionele activiteiten aantoon, laat staan de problemen die zij dientengevolge beweert te hebben gekend. Daarenboven dient te worden herhaald dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

2.2.10. Inzake de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er nog op dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad duidt erop dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld, waarbij zij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken. Echter blijft zij, gelet op het voorgaande, desbetreffend manifest in gebreke.

2.2.11. Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de UNHCR-richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten, zodat verzoekende partij, die hieruit citeert in haar verzoekschrift, er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Kosovo, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat daarnaar niet het minste onderzoek wordt gevoerd, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoon dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 27 januari 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Duits en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoon dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van Kosovo en zij daarenboven niet aannemelijk maakt dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT